

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Lenky Krupičkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Lukáše Pišvejce v právní věci žalobce: **MEDVED TRANS s. r. o.**, se sídlem Kollárova 446, Lanškroun, zastoupený JUDr. Michalem Novákem, advokátem se sídlem Tyršova 231, Litomyšl, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 2. 4. 2025, č. j. 52 Af 11/2024 - 71,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobci **se v r a c í** soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do rukou advokáta JUDr. Michala Nováka, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podniká v oboru silniční nákladní dopravy. Dne 27. 6. 2022 u něj byla zahájena kontrola daně z přidané hodnoty (dále též „DPH“) za zdaňovací období leden až březen 2021. V jejím rámci byl prověřován žalobcem uplatněný nárok na odpočet daně z dokladů vystavených obchodními korporacemi LINEDIS Invest, s. r. o., DIČ: CZ08248354 (dále též „LINEDIS“) a T. M. T. stav, s. r. o., DIČ: CZ27438368 (dále též „T.M.T.“). Dle dokladů měly tyto korporace v kontrolovaných obdobích žalobci

poskytnout úklidové a dezinfekční práce a údržbu vozidel za částku téměř 1,5 mil. Kč bez DPH. Po provedeném dokazování správce daně uplatněný nárok na odpočet daně neuznal. Žalobce podle něj neprokázal, že deklarovaná zdanitelná plnění přijal od osob v postavení plátce daně a v rozsahu deklarovaném na daňových dokladech. Správce daně proto žalobci doměřil DPH dodatečnými platebními výměry ze dne 19. 7. 2023. Současně mu uložil povinnost uhradit odpovídající výši penále. Rozhodnutím ze dne 14. 3. 2024 žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil dodatečné platební výměry.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (dále jen „krajský soud“) zamítl v záhlaví uvedeným rozsudkem. V něm zejména zdůraznil, že správce daně účinně zpochybnil žalobcem předložené daňové doklady a dodací listy. Jednak předložil řadu zjištění o dodavatelích, z nichž plynou důvodné pochybnosti o tom, že by právě oni skutečně dodali deklarované služby (neposkytli součinnost, nedisponovali zaměstnanci, provozovnou, povolením ke zprostředkování zaměstnání, neprezentovali veřejně svou ekonomickou činnost, jednatelé byli cizími státními příslušníky, neměli povolený pobyt v ČR a v rozhodném období ani povolen vstup do země, ujednání ve smlouvě neumožňovala dodavateli LINEDIS zajistit plnění smlouvy subdodavately), a dále předložené doklady obsahovaly celou řadu blíže nespecifikovaných údajů, nečitelné podpisy, chybné součty či opravy četnosti prováděné na zadních stranách dodacích listů (bez uvedení osoby, která záznam provedla a souhlasu protistrany). Žalobce sice na zjištění popsána ve výzvě správce daně reagoval, avšak v daňovém ani soudním řízení vzniklé pochybnosti nerozptýlil. Předložené formální doklady tak ztratily svou důkazní hodnotu a žalobce neprokázal ani jiným způsobem, že by přijal plnění od daných dodavatelů v deklarovaném rozsahu.

[3] Dle krajského soudu se žalobce ocitl v důkazní nouzi proto, že si najímal společnosti, u nichž si nijak neověřoval jejich podnikatelskou minulost, ani to, zda osoby, s nimiž jednal, vskutku měly právo je zastupovat, nevedl si řádnou evidenci provedených služeb (resp. tuto nepředložil) a platil nikoliv zanedbatelné finanční částky tvrzeným zástupcům tvrzených dodavatelů v hotovosti, aniž by znal či ověřoval identitu těchto „zástupců“. Je sice zcela na žalobci, jaký zvolí způsob svého podnikání, provádění obchodů a jejich dokumentace. Musí být však posléze schopen unést břemeno tvrzení i důkazní ohledně přijetí deklarovaného plnění od deklarovaného dodavatele (případně od jiné osoby s postavením plátce DPH) v deklarovaném rozsahu. Žalobce přitom nebyl nucen k prokázání skutečností v rozsahu překračujícím jeho důkazní povinnost. Správci daně však nepředal ani kontaktní údaje na osobu, s níž měl plnění řešit. Byl to naopak správce daně, kdo se z vlastní iniciativy pokusil zajistit výslechy jednatelů tvrzených dodavatelů. Dle krajského soudu však dospěl ke správnému závěru, že s ohledem na současnou geopolitickou situaci nebylo objektivně možné prostřednictvím daňové správy těchto zemí zajistit jejich svědeckou výpověď. Tato skutečnost jde k tíži žalobce.

[4] Závěrem krajský soud uvedl, že správce daně nebyl povinen vyzvat žalobce před zahájením daňové kontroly k podání dodatečného daňového tvrzení, neboť disponoval pouze dílčími poznatky o jeho daňové povinnosti, a nebyl tak splněn požadavek důvodného předpokladu, že bude daň doměřena.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Namítá v ní, že se krajský soud nedostatečně zabýval jeho žalobními námitkami, když o nich pojednal pouze stručně nebo odkázal na rozhodnutí žalovaného s dovětkem, že stěžovatel opakuje odvolací námitky bez dostatečně konkrétní názorové oponentury. Stěžovatel je dále přesvědčen o tom, že správce daně neprokázal skutečnosti, které vyvracejí věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí a záznamů či jiných listin, které uplatnil. K tíži mu přičítal toliko okolnosti na straně dodavatelů, které s ním nesouvisí a neměl na ně žádný vliv. On sám nezpůsobil nekontaktnost svých dodavatelů, přičemž nemohl předvídat, že bude muset obšírně prokazovat svůj nárok na odpočet DPH, resp. že správce daně nebude schopen získat podklady a výpovědi jednatelů druhé strany obchodního vztahu. Jiné osoby, které by se mohly k poskytnutí plnění za dodavatele vyjádřit, stěžovatel blíže nezná. Není na něm, aby je zjišťoval, neboť se jednalo o standardní obchodní vztah a stěžejní pro něj bylo, že služby byly provedeny. Podezření na nekalé jednání dodavatelů nemůže mít podle stěžovatele negativní vliv na jeho nárok na odpočet. Krajský soud pak při posuzování věci přehlédl okolnosti dané doby zasažené opatřeními proti nemoci COVID-19. Podle stěžovatele na něj správci daně kladli excesivní nároky na specifikaci předmětu plnění a jeho rozsah. V realitě nelze po stěžovateli požadovat, ať něco prokáže s naprostou jistotou. Stěžovatel je přepravní společností, která uchovává nejzákladnější dokumenty o své činnosti, neboť nemá velké administrativní zázemí pro uchování každé listiny ke všemu. V této souvislosti stěžovatel poukazuje na to, že mu nebyla uložena záznamní povinnost dle § 97 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád. V opačném případě by tuto fakultativní evidenci vedl. Stěžovatel je přesvědčen, že jím doložené listiny jsou dostatečným podkladem pro prokázání uskutečnění zdanitelných plnění. Proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, případně aby zrušil i rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti poukazuje na obecnost argumentace stěžovatele v soudním řízení. Krajský soud proto podle něj postupoval zcela standardně, pokud v reakci na takové žalobní námitky především odkazoval na příslušné pasáže rozhodnutí správců daně, s nimiž se ztotožnil, a své závěry formuloval stručněji. Žalovaný odmítá, že by na stěžovatele kladl bezbřehé důkazní břemeno a má za to, že část kasační argumentace je nepřípustná. Dodává, že správcem daně vznesené pochybnosti ohledně zdanitelných plnění byly značné a stěžovatel je v průběhu řízení nerozptýlil. Stěžovatel si vybral své dodavatele, a nesl tak riziko při prokazování oprávněnosti nároku na odpočet daně z plnění, která od nich měl přijímat. Pokud komunikoval ohledně provádění služeb s osobou jménem „V.“, které měl předávat úplatu za provedené služby v hotovosti, a to v dosti vysokých částkách, aniž by požadoval bližší kontaktní údaje o dané osobě, či si zjistil více informací o jím deklarovaných dodavatelích, hierarchii společnosti, disponoval kontakty na jednatele a podobně, nesl s tím spjaté riziko neprokázání těchto plnění. Skutečnost, že stěžovatel podnikal v době pandemie nemoci COVID-19, jej nezbujuje povinnosti prokázat oprávněnost nároku na odpočet DPH. Závěrem žalovaný zdůrazňuje, že požadavky kladené na stěžovatele za účelem prokázání jeho nároku nebyly excesivní. Stěžovatel dokonce nepředložil ani důkaz o uzavření obchodní spolupráce s dodavatelem T.M.T. Pro výše uvedené žalovaný navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v mezích uplatněných důvodů kasační stížnosti a posoudil též, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Meritem projednávané věci je otázka, zda stěžovatel unesl důkazní břemeno (resp. vyvrátil pochybnosti vznesené správcem daně) ohledně toho, že přijal od tvrzených dodavatelů sporná zdanitelná plnění v rozsahu deklarovaném na doložených dokladech, a prokázal tak oprávněnost uplatněného nároku na odpočet DPH.

[9] Nejvyšší správní soud úvodem připomíná, že podle jeho ustálené judikatury krajský soud může se souhlasnou poznámkou odkázat na odůvodnění napadeného rozhodnutí správního orgánu, jestliže se s ním ztotožní (srov. rozsudek ze dne 19. 7. 2024, č. j. 2 Afs 43/2023 - 44, bod 12 a tam zmiňovaná judikatura). Zapovězeno není rovněž ani odkázat na konkrétní pasáže rozhodnutí žalovaného, namísto toho, aby krajský soud skutečnosti v nich uvedené strojově přepisoval či formuloval do vlastních slov (srov. rozsudek ze dne 30. 8. 2021, č. j. 10 As 83/2020 - 29). Co se týče stručnosti konkrétního vypořádání jednotlivých žalobních bodů, obecně platí, že „na stručnosti není nic špatného. Naopak stručnost přispívá k efektivitě a rychlosti soudního rozhodování. Stručnost však nemůže být na újmu řádnému vypořádání podstaty žalobní argumentace“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2024, č. j. 8 Afs 273/2023 - 52, bod 42). Lze konstatovat, že krajský soud postupoval v posuzované věci v souladu s právě připomenutými závěry ustálené judikatury, a v tomto ohledu mu není co vytknout. Ostatně pravidlem stručnosti se vzhledem k určité obecnosti a selektivnosti, s jakou stěžovatel závěry krajského soudu v kasační stížnosti napadá, v projednávané věci řídí i soud kasační.

[10] Podmínky pro uplatnění a následné přiznání nároku na odpočet daně vymezuje zákon č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty zejména v § 72 a 73. Ustanovení § 73 jej upravuje co do formálních podmínek, § 72 pak vymezuje podmínky hmotněprávní. Mezi hmotněprávní podmínky se řadí faktické uskutečnění zdanitelného plnění, ze kterého je nárokován odpočet daně, přičemž plnění musí být využito k ekonomické činnosti daňového subjektu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2023, č. j. 6 Afs 106/2022-41). Pro přiznání nároku na odpočet daně nicméně nepostačuje, že se zdanitelné plnění reálně uskutečnilo, nýbrž je třeba prokázat také jeho provedení v deklarovaném rozsahu. Rozsahem plnění se obecně rozumí množství dodaného zboží či poskytnutých služeb (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2021, č. j. 6 Afs 235/2020-76). Již samotné neprokázání rozsahu plnění postačuje k tomu, aby správce daně neuznal nárok na odpočet daně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2021, č. j. 4 Afs 402/2020-63).

[11] Zároveň platí, že v daňovém řízení nese břemeno tvrzení a břemeno důkazní daňový subjekt (plátce), který prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém přiznání. Činí tak primárně svým účetnictvím a v něm obsaženými daňovými doklady. Prokáže-li však správce daně, že existují důvodné pochybnosti o souladu předložených dokladů se skutečností, je povinností daňového subjektu doložit pravdivost svých tvrzení

pokračování

a průkaznost, věrohodnost a správnost daňových dokladů vztahujících se ke spornému plnění, popř. prokázat svá tvrzení o přijetí plnění jinými důkazními prostředky, které nahradí či doplní nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné daňové doklady (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, č. 1572/2008 Sb. NSS, nebo ze dne 16. 7. 2009, č. j. 1 Afs 57/2009-83). Dokazování v daňovém řízení tak není založeno na zásadě vyšetřovací, ale na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí, resp. co tvrdit měl (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2005, č. j. 1 Afs 54/2004-125, č. 1022/2007 Sb. NSS).

[12] Z judikatury dále plyne, že je to především krajský soud, kdo hodnotí žalobou napadené rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci, včetně otázek skutkových, o nichž si sám učiní úsudek. Intervence ze strany Nejvyššího správního soudu je v tomto ohledu výjimečná a omezuje se toliko na vady řízení a dokazování (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2017, č. j. 6 As 256/2016-79). Takových vad se krajský soud v souzeném případě nedopustil. Naopak řádně, a srozumitelně v napadeném rozsudku odůvodnil a vysvětlil, jak skutkový stav posoudil a z jakých konkrétních důvodů dospěl k závěru, že stěžovatel neunesl důkazní břemeno ohledně sporných plnění.

[13] V souzené věci doložil stěžovatel ke sporným zdanitelným plněním (úklid a dezinfekce kanceláře, skladu a kabin nákladních vozidel, úklid příjezdových a manipulačních ploch a drobná údržba vozidel) faktury, dodací listy, pokladní doklady a smlouvy o dílo se společností LINEDIS. Správce daně vůči těmto dokladům vyjádřil množství pochybností. Poukázal mimo jiné na to, že smlouvy o dílo neobsahují konkretizaci a rozsah plnění (jednotlivé přílohy nebyly předloženy), a že na doložených dodacích listech týkajících se shodných plnění jsou zjevné rozdíly v písmu a obsahu (v později dodaných dodacích listech je uvedena specifikace předmětu plnění) a nachází se na nich jiné razítko a jiný podpis jejich vystavitele/zhotovitele. V dodacích listech vystavených společností T.M.T. jsou nesprávně uvedeny částky ve vazbě na jednotky plnění. Podpisy na dodacích listech jsou zjevně odlišné od podpisu jednatele založeném v obchodním rejstříku. Ve vztahu k úklidovým pracím na adrese Dvořákova 87 pak správce daně zjistil od společnosti Agrochem a.s. Lanškroun, která stěžovateli dané prostory pronajímá, že předmětem nájmu jsou pouze parkovací místa a příjezdová cesta, nikoliv kanceláře či skladovací prostory a že úklid pronajatých ploch, včetně prohrnování sněhu, prováděl pronajímatel. V neposlední řadě správce daně také upozornil na to, že podpisy na dodacích listech obou společností se liší, byť se mělo jednat o podpis stejné osoby (pana V.).

[14] Z dalších zjištění správce daně plyne, že stěžovatel nedisponoval kontaktem na žádného zástupce svých dodavatelů, neboť tvrdil, že komunikoval toliko s osobou jménem V., aniž by tato osoba doložila jakýkoliv vztah k některému z dodavatelů. Při bližším prověřování dodavatelů správce daně dále zjistil, že dodavatel LINEDIS sídlil na sdílené adrese se stovkami dalších subjektů a jeho jediným jednatelem byl ruský státní příslušník, který historicky neměl povolen pobyt na území České republiky a v rozhodné době (kontrolovaných zdaňovacích obdobích) měly osoby z Ruska zakázán vstup do ČR z důvodu mimořádných opatření proti nemoci COVID-19. Podle uzavřené smlouvy se přitom dodavatel zavázal nepřenechat provádění předmětu smlouvy třetím osobám,

nevykazoval jakékoliv zaměstnance a neměl povolení ke zprostředkování zaměstnání. Také nikterak veřejně neprezentoval své služby. Obdobná zjištění učinil správce daně i ve vztahu k dodavateli T.M.T., který taktéž sídlil na sdílené adrese, podle daňových přiznání neměl žádné zaměstnance a jediným jednatelem byla osoba ukrajinské státní příslušnosti, která neměla platný pobyt na území České republiky. V případě obou společností pak prováděl stěžovatel úhrady služeb (které měly v celkovém objemu za kontrolované tři měsíce dosáhnout výše 1,5 mil. Kč) toliko v hotovosti. K výzvám správce daně dodavatelé neposkytli jakoukoliv součinnost.

[15] Jednání stěžovatele poté, co mu správce daně sdělil podstatu svých pochyb o předložených evidencích a dokladech, pak dokresluje obraz o jejich důvodnosti. Stěžovatel například až po výzvě správce daně doložil rubové strany dodacích listů (od společnosti T.M.T.), které měly objasnit správcem daně identifikované rozpory v množství jednotek plnění, přestože tyto rubové strany měly být sepsány ve stejný den jako samotné dodací listy. Nadto se na nich nenachází žádný podpis osoby, která na ní provedla zápis, či jakákoliv jiná její identifikace, natož vzájemné odsouhlasení. Věrohodnosti doložených evidencí a dokladů nepomohla ani skutečnost, že průměrné měsíční náklady na úklid a dezinfekci byly mnohonásobně vyšší než mzdové náklady stěžovatele. Správci daně také poukázali na časové nesrovnalosti v číselných řadách dodacích listů a v datech provedení plnění, které je předcházely. Průměrná cena za úklid kanceláře o rozloze 19 m² měla dle dokladů činit 3 800 Kč denně. Úklid a dezinfekce skladu o velikosti 49 m² pak vycházel na 4 900 Kč denně. Obě tyto částky přirozeně vzbuzují pochybnosti.

[16] Krajský soud s ohledem na výše popsaná zjištění zcela správně konstatoval, že žalovaný podrobně vyhodnotil nashromážděné důkazy a zformuloval logické a srozumitelné závěry, které stěžovatel na druhou stranu žádnou řádnou žalobní námitkou nezpochybnil. Stěžovatel tak neprokázal rozsah deklarovaných plnění, tj. neprokázal, jaké činnosti a na jakých konkrétních místech měly být za sjednanou cenu uskutečněny, v jakých konkrétních dnech a v jakých časových intervalech. Přiléhavá je i úvaha krajského soudu, že se stěžovatel ocitl v důkazní nouzi proto, že si najímal dodavatele, u nichž si nijak neprověřoval jejich podnikatelskou minulost, dále si neověřoval, zda osoby, s nimiž jednal, vskutku měly právo zastupovat dané společnosti, nevedl si řádnou evidenci provedených služeb (resp. tuto nepředložil) a nikoliv zanedbatelné finanční částky platil tvrzeným zástupcům tvrzených dodavatelů v hotovosti, aniž by znal či ověřoval identitu těchto „zástupců“. Jak shrnul krajský soud, jakkoliv popsané chování není protizákonné, stěžovatel musí při případném dokazování v rámci daňového řízení nést riziko, které je s takovým jednáním spojené.

[17] S těmito závěry nelze než souhlasit a pro stručnost na ně v podrobnostech odkázat. V projednávané věci správci daně vznesli výše popsané vážné a důvodné pochyby o předložených evidencích a dokladech, které stěžovatel nevyvracel žádnými logickými ucelenými skutečnostmi svědčícími o věrohodném a průkazném skutkovém ději, kterými by vznesené pochybnosti rozptýlil. Naopak, spíše útržkovitě poukazoval na jednotlivosti procesní povahy, které však nijak nezaplňily mezery v tom, kdo a v jakém rozsahu plnění poskytl. Z řízení není vůbec patrné, jestli stěžovatel vlastně vůbec nějakého představitele dodavatelů viděl či s ním jednal, byť osobě identifikované jako „Viktor“, jejíž ověření identity nedoložil, předával pravidelně desetitisícové částky v hotovosti. Stěžovatel

pokračování

tak ani v nejmenším nezachoval v rámci své činnosti, byť i základní obezřetnost, jež je imanentně spjatá s podnikáním a podnikatelským rizikem. Transakce prováděné s dodavateli, kteří se již na první pohled nejeví jako zavedené právnické osoby s veřejně dohledatelnou historií a referencemi, zajisté vyžadují zvýšenou opatrnost, co se týče dokladování těchto plnění a uchování si informací o nich (ve vztahu k uplatněnému nároku na odpočet daně). Zákonnou povinností sice není evidence všech dokladů k danému plnění, zajisté však nelze tvrdit, že pro uznání nároku na odpočet daně není nutné tento i prokázat, resp. dostatečně doložit splnění všech podmínek pro jeho přiznání. To stěžovatel ve vztahu k rozsahu plnění a jeho dodavatelům neprokázal. Dokonce ani v řízení před soudy pak vlastně neobjasnil podstatu daných obchodních vztahů, natož aby specifikoval, čím konkrétně rozptýlil tu kterou pochybnost správce daně (a to i možným uvedením uceleného skutkového děje).

[18] Nelze přisvědčit námitce, že stěžovateli byly bez dalšího přičítány k tíži objektivní okolnosti stran jeho dodavatelů, které s ním nesouvisí a na něž nemohl mít žádný vliv (nekontaktnost apod.). Řada okolností byla totiž seznatelná již při uzavírání smluv s jeho dodavateli. Právě tyto skutečnosti měly být, při zachování alespoň základní obezřetnosti ve styku s těmito subjekty, signálem pro uchování si dostatku informací o daném obchodním jednání a nespolehání se na vystavené základní formální doklady. Zvláště pak za situace, kdy částky vynakládané na tato plnění tvořily zcela zásadní objemy v nákladech stěžovatele. Právě tato neobezřetnost proto zjevně vyústila v to, že stěžovatel nerozptýlil důvodné a vážné pochybnosti vznesené správcí daně.

[19] Otázka uložení či neuložení záznamní povinnosti v případě stěžovatele je pro danou věc nepodstatná. Stěžovatel je z povahy věci vázán povinností doložit (prokázat) splnění podmínek pro uznání nároku na odpočet daně (pokud jej žádá). V této souvislosti je toliko na něm, aby shromáždil či si zajistil dostatečné podklady pro doložení svých tvrzení. Stejně nepodstatná je okolnost, že plnění byla poskytována v době pandemie onemocnění COVID-19, kdy bylo podnikání obecně zasaženo příslušnými omezeními. Tato okolnost jej nezbavovala povinnosti prokázat tvrzený nárok na odpočet DPH.

[20] Kasační soud pro výše uvedené považuje rozsudek krajského soudu za zákonný a jeho závěry pro věc zcela přiléhavé. Stěžovatel i v kasační stížnosti napadá toliko část pochyb vznesených správcí daně, zejména pak akcentuje objektivní skutečnosti, na něž neměl vliv, zatímco řadu okolností, jako jsou nesrovnalosti na samotných daňových dokladech, pomíjí. V souzené věci tak nelze v žádném případě hovořit o excesivním důkazním břemeni. Stěžovatel jednoduše nebyl schopen s ohledem na svou neobezřetnost (či jinou skutečnost) prokázat tvrzené, resp. vyvrátit důvodné pochyby správce daně stran rozsahu plnění a jeho dodavatelů.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[22] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

[23] Jelikož stěžovatel uhradil soudní poplatek za podání kasační stížnosti ve výši 5 000 Kč dvakrát, celkem tedy 10 000 Kč, rozhodl Nejvyšší správní soud současně o vrácení přeplatku ve výši 5 000 Kč (§ 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. listopadu 2025

Mgr. Lenka Krupičková
předsedkyně senátu